

בש"פ 4369/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4369/14

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופטת ש' בן שלמה) בעמ"י
19.6.2014 36310-06-14 מיום

בשם המבקש: עו"ד אבי כהן

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ש' בן שלמה) שקיבל את ערר המשיבה והורה על מעצר המשיב עד ליום 22.6.2014.

1. המבקש, קטין יליד 1996, נעצר ביום 15.6.2014 בחשד לביצוע עבירות של סחר ותיווך בסמים מסוכנים. בו ביום הוא הובא לפני בית משפט השלום לנוער בראשון לציון (להלן: בית המשפט לנוער). בהסכמת המשיבה, הורה בית המשפט (כב' השופטת ש' דקל נוח) על שחרור המבקש למעצר בית מלא למשך 5 ימים בפיקוח הוריו, בכפוף להפקדת ערבות והתחייבות עצמית (להלן: ההחלטה הראשונה). יומיים לאחר מכן, ביום 17.6.2014, נעצר המבקש בשנית, לאחר שלטענת המשטרה עדויות נוספות שנגבו לימדו כי עסק בסחר ממשי בסמים בתוך כותלי בית הספר שבו הוא לומד. עוד נטען כי עדויות אלו הקימו חשש לשיבוש מהלכי משפט מצד המבקש. המבקש הובא אפוא פעם נוספת

עמוד 1

לפני בית המשפט לנוער ביום 18.6.2014. בית המשפט (כב' השופטת א' דניאלי) קבע כי הגם שהמעשים המיוחסים למבקש חמורים, הרי שמשוחרר הוא קודם לכן למעצר בית, דרך המלך לעוצרו בשנית עקב שינוי נסיבות היא הגשת בקשה לעיון חוזר (סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)). עוד נקבע כי הצטברות ראיות נוספות באותו תיק חקירה שבמסגרתו הוחלט לשחרר נחקר לחלופת מעצר אינה מקימה עילה חדשה למעצר, לא כל שכן כאשר מדובר בקטין. בית המשפט הוסיף כי משנמצא כי המבקש לא הפר את תנאי מעצר הבית ולא פעל לשיבוש החקירה, הרי שאין מקום להורות על מעצרו. משכך שוחרר המבקש למעצר בית לפי התנאים שנקבעו בהחלטה הראשונה.

2. המשיבה עררה על החלטה זו. ביום 19.6.2014 קיבל בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ש' בן שלמה) את הערר והורה על מעצר המבקש עד ליום 22.6.2014 שעה 14:00. בית המשפט קבע כי ההתפתחות שחלה בחקירה מאז המעצר הראשוני ועד לבקשה השנייה למעצר היא גדולה, וכי קם חשש לשיבוש ולפגיעה בצרכי החקירה המצדיק את מעצר המבקש. בית המשפט הדגיש כי אמנם בהתאם לסעיף 10א לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 יש להורות על מעצר קטין רק כמוצא אחרון, אך נסיבותיו המיוחדות של מקרה זה מצדיקות מעצר כאמור.

3. מכאן הבקשה שלפניי, שבגדרה טוען המבקש כי בקשתו מצדיקה מתן רשות ערר וכן קבלת הערר. לשיטתו, בית המשפט שגה כשלא ייחס משקל הולם לכך שמעצרו השני היה בלתי חוקי בשל כך שהמשיבה פעלה בניגוד להוראות סעיף 52 לחוק המעצרים, משלא פנתה כנדרש לבית משפט השלום לנוער בבקשה לעיון חוזר. בא כוח המבקש הוסיף כי המבקש עמד בתנאי חלופת המעצר שעליו הורה בית המשפט לנוער בהחלטתו הראשונה בצורה משביעת רצון; כי עובדת היותו קטין ללא עבר פלילי מטה את הכף לעבר שחרורו; וכי בקשתו מעוררת שאלה עקרונית שהכרעה בה עשויה להשפיע על קטינים רבים.

4. כידוע, על המבקש להביא את עניינו לבחינה שלישית לפני בית המשפט לקבל רשות לכך (סעיף 53 לחוק המעצרים). על בקשה מעין זו יחולו, ככלל, אמות המידה שהותוו בעניין חניון חיפה, כך שעל המבקש להראות כי בקשתו מעוררת שאלה עקרונית החורגת מהמחלוקת הקונקרטי שבינו לבין הצד שכנגד (בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); בש"פ 3645/13 נעימה נ' מדינת ישראל, פסקה ח (10.6.2013); בש"פ 8557/13 ד' ד' נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (29.12.2013); אם כי היות שמדובר בחירותו של אדם מתרככות במידת מה אמות המידה, ראו בש"פ 1627/13 מלכם נ' מדינת ישראל, פסקה י (14.3.2014); לגישות השונות שהובעו בפסיקה בעניין זה ראו בש"פ 5702/11 צופי נ' מדינת ישראל (8.8.2011)). בצד זאת, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לחרוג מאמת המידה האמורה ולהעניק רשות ערר אף בהעדר שאלה משפטית עקרונית, מקום שישנן נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 1660/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (25.3.2014); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2014)). בענייננו, גם אם נניח לצורך הדיון לטובת המבקש (ויודגש כי זו הנחה בלבד) שנפל פגם בכך שהמטרה לא פנתה לבית משפט השלום קודם למעצרו, אין הדבר שולל את סמכותו של בית משפט השלום (ושל בית המשפט המחוזי בערר) להורות על מעצר לאחר דיון במעמד הצדדים (השוו: בש"פ 6435/07 מדינת ישראל נ' ברמי, פסקה 6 (31.7.2007); בש"פ 9736/09 מדינת ישראל נ' עבדלראזק, פסקה 4 (31.8.2010)). בנסיבות אלה, נוכח קביעתו של בית המשפט המחוזי שהתבססה על חומר החקירה שהונח לפניו, לפיה לעת הזו יש חשש ממשי כי שחרור המבקש יסכל את החקירה המתנהלת בעניינו, ובשים לב למשך תקופת המעצר עליה הורה, לא מצאתי כי בשלב הנוכחי ישנה עילה למתן רשות ערר לפי אמות המידה המקובלות.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"א בסיון התשע"ד (19.6.2014).

שׁוֹפֵט
